

—*Tovarășe, te-am chemat să-ți atrag atenția că nu te preocupă deloc calitatea pantofilor!
— Vă înșelați, tovarășe inginer, eu port numai pantofi calitatea întii!!!

CINEMA

Desen de PALL

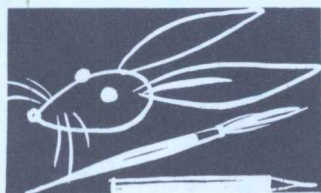
Mai este nevoie de cuvinte?

La grădiniță

„O” e ăla mai umflat
„U” lungan și deșirat
Despre „2” s-a lămurit
Că-i un „9” tâlpuit
Și-a-nvățat așa din joacă
Chiar și iepurași să facă.
— Tu nu vezi că sînt măgari?
Au urechile prea mari.
— Cum măgari? Doar n-au
codiță,

Ne răspunde Niculiță,
Nou „student” la grădiniță.

Niculiță s-a-mpăcat
Cu programul încărcat
Și e foarte ocupat:
Dimineața cam vreo oră
Cîntă sau se-nvîrte-n horă,
Apoi obosit de cîntec
Simte-un fel de gol în pîntec
Care-l sîcîie, drept care
Vine timpul de gustare,
Pîine, unt, sau griș cu lapte
Și infulecă cît șapte.
Cum se termină mîncarea

Îl și ia educatoarea
Să-vojețe numărătoarea
De la cinci pînă la zece.
Timpul însă nu stă, trece.
Vine joaca în grădină...
Modelaju-n plastilină...
Mingea sare-n sus cît casa...
Și-apoi iarăși vine masa.
Cu un astfel de program
Respectat la miligram
Niculiță, mi se pare
Că ar vrea (nu-i de mirare)
Și ore suplimentare.

Safta și cu Negoiță
Trec și pe la grădiniță
Cînd se-ntorc de la prășit
Să-și ia pruncul adormit
Ca să-l culce-n patul lui
Unde perna are pui
Și cearșafu-i cu dichis.

Niculiță ride-n vis.

MIRCEA PAVELESCU

REPORTAJ

De aproape jumătate de oră stăteam la taifas cu bătrînul maistru, Moș Petcu. Sprijinit în poarta casei, îmi zîmbea, îmi răspundea și mă întreba.

— Și cum ai de gînd să-ți intitulezi reportajul, tovarășe ziarist?
— Păi să-i zicem „Cartierul Griviței”.

— Nu. Să-i zicem „Șantierul Griviței”.

— E frumos, dar aș vrea un titlu mai pe specificul „Urzicii”.

— Atunci ai nimerit bine aici, ziaristule. Azi, pe Calea Griviței se rîde. E lume veselă, optimistă. În definitiv și revista dumneavoastră împrăștie optimism. Degajă bună dispoziție, nu-i așa?

— Noi zicem că degajă... Dar uite, am găsit un titlu grozav pentru reportajul meu: „Ce este azi Calea Griviței”...

— Cam îngust.

— Îngust? Îl dau cu literă mare.
— Dezvoltă-l. Să nu rămînă titlul în urma cartierului. Spune-i, de exemplu: „Ce este azi, dar ce o să fie mîine Calea Griviței”.

— Cam îngust! sare pe neașteptate nevasta lui Moș Petcu.

— Ce te bagi, fără să știi despre ce e vorba, se oțărî bătrînul.

— Ei da, sigur! Acu’ ți se pare că nu mai știi despre ce e vorba, filozofule! Da-n ’83, cînd mă strecuram printre jandarmi și mă rățoiam

la ei ca să-ți pot zvîrli peste gardul atelierelor mămăliga, atunci da, știam despre ce e vorba!... De-i șoptea și lui Onofrei: „O vezi, tovarășe, e în plină luptă de clasă!”...

— Așa e, dar aici e vorba de reportaj, măi femeie, de un titlu!

— Ba tot despre luptă de clasă e vorba, că de n-ar fi existat ea, n-ar fi scris dumnealui acum „Ce este azi Calea Griviței” și nici n-ai mai adăuga tu „Și ce o să fie mîine”.

D-aia zic că nu-i deajuns.

— Dar ce-ai pofti să mai adauge dumnealui?

— Păi cam așa: „Ce este, ce-o să fie, dar și, aoleu ce-a fost Calea Griviței”.

— Ce-a fost nu-i de seamă, măi nevestă. De seamă e ce se ridică sub ochii noștri și ce-o să se ridice mîine.

— N-ai dreptate! Că doară Grivița a început să se ridice din ’33. Atunci s-a pus temelia. Acum punem cărămizile...

— Măi să fie! mormăi Moș Petcu. Totdeauna are baba ultimul cu-

vînt... Ei, tovarășe, ziarist, cu rămîne?

— Rămîne pe-a ei. Adică:

CE-A FOST, CE ESTE
ȘI CE VA FI...

Ce-a fost, știți. Cocioabe pe dreapta, tarabe pe stînga, șomeri și pe stînga și pe dreapta. Birtul „Puiul mamei”, crișma la „Admamă”, în ’44 au venit avioane lui mister John și-a fost... adio to

Nu-i ușor să fii inginer. Nici director nu-i ușor să fii. Inchipuțiți-vă acum un om care e și inginer și director.

Acet inginer și director. Întreprinderii de construcții și montaje nr. 5, pe nume Pavel Gheorgh

trebuie să dea Căii Griviței, pînă sfîrșitul anului, 2606 apartamente

cît scrie în plan, plus încă 174 apartamente care-l privesc personal

fiindcă e angajamentul pe care l-a luat întreprinderea.

— Tovarășă secretară, am do să stăm de vorbă cu tovarășul director. Unde să-l căutăm?

— Unde să-l căutați vă potspu dar unde să-l găsiți, nu știu.

— Bine, dar la birou nu vine cînd rezolvă hîrțile?

— Dumnealui nu rezolvă hîrțile dumnealui rezolvă blocuri. În

cercați pe șantierul numărul 2, dar nici acolo nu-i întrebați la numărul 3 și după aceea la șantierul numărul 4.

— Simplu!

— Foarte simplu, mai cu seamă că șantierele se întind pe o distanță de trei kilometri... Căutați-l totuși la blocul mare.

— Toate-s mari.

— La cel mai mare. Cel cu 32 apartamente!

— 323 apartamente? Păi ăla nu mai e bloc.

— Dar ce e?

— Oraș!...

— Bine, atunci căutați-l în oraș. Vedeți numai să nu vă rătăciți pe cele zece scări interioare!...

— Zece? Scări? Interioare? Po telefona la O.N.T.?

— De ce?

— Să-mi trimită un ghid.

.....
Iată-mă pe șantier.

— Cu tovarășul director.

— E sus, la 7.

Urc la 7.

— Cu tovarășul director.

— E jos, la 1.

Cobor la 1.

— Cu tovarășul director.

— E sus la...

— Dacă-mi mai spuneți că-i sus la 7, leșin...

LA TREI TIMPURI

I. AVIAN

— Nu leșinați, că nu-i sus, la 7. sus, la 9.
Urc. Gîfii. Nu-i la 9. E peste 9. e acoperiș. Urc Ceahlăul din beton cărămizi. Mă vede, mă salută-mi întinde mîna. Mi-a întins-o tînc, căci privind în jos mă curînsese amețea.

— Tovarășe director, gîfii eu ca o locomotivă sosită la Predeal, am o propunere de inovație: instalați mai multe ascensorul și după aceea etajele. Gîndiți-vă și la noi, ziaristii... Îmbrățișez cu privirea peisajul. Șantierele se întind ca mărgelile și ață. Dar ce mărgelile! Perle din cărămizi și beton. Perlele astea eu le-aș intitula „O.C.L.-Bijuteria-construcții”.

Mă bate pe umeri directorul:
— Spune-mi ce vezi colo, în tînga?
— Blocuri.
— Și în dreapta?
— Blocuri.
— Mai departe! Ce vezi?
— Unde mai departe?
— Mai departe, în 1961, 1962, '63, '64, '65...
— Văd 10.000 de apartamente.
Vorbă lui Moș Petcu: ce este, dar ce-o să fie. Și mai cu seamă, vorba nevesti-si: și ce-a fost, maică!...

FABRICA DE CASE...

Locomotivă fără fum am văzut, am văzut și pistol fără zgomot, la șantier de construcții fără zidari nu mi-a fost dat încă să văd.
— O să vezi acum! mă asigură inginerul Radu Traian, conducătorul șantierului nr. 2.
— Fără zidari? Și atunci zidurile cum le ridicăți?
— Nu le ridicăm, le montăm. Panouri prefabricate. Atelierul pentru fabricarea prefabricatelor e chiar pe șantier.

În atelier găsești apartamente, ca să zic așa, în rate... Într-un colț pereții, într-altul scările, în fundul fațadele, dușumelele sus, plafoanele jos. Te rătăcești printre planșee și panouri de beton.

— Tovarășe, aud o voce, ferește-te că-ți vine dormitorul în cap!

Ridic capul. O macara transportă doi pereți. Sar din pat, pardon, din dormitor, mă dau iute în lături și intru cu picioarele în baie. Adică în panourile-mosaic pentru camerele de baie! Ies de sub „duș”, sar în stînga și nimeresc în bucătărie, apoi fac o săritură spre dreapta, și nimeresc în hol. Întreb uluit:

— Tovarășe, te rog, unde-i ieșirea, că eu n-am repartiție pentru apartamentul ăsta!

— Ai scăpat ușor, mă liniștește cineva, fiindcă ai nimerit într-o garsonieră. Dacă nimerai într-un apartament de patru camere, ehei...

REVERSIBIL...

Pe șantierul fără zidari, nr. 2, blocurile nu se construiesc, se montează. Panourilor ieșite din atelier nu le lipsesc decât mobila și locatarii. În rest sînt prevăzute cu toate cele necesare: uși, ferestre, instalații sanitare, de încălzire, electrice.

— Cu alte cuvinte, cer eu lămuriri inginerului Velicu: holurile, sufrageriile, dormitoare, le aduceți de-a gata și le montați unul lângă altul?

— Aproximativ.
— Așadar, dacă eu o să am vreo discuție cu vecinul de alături, o să-mi pot lua apartamentul în rucsac și să-l mut la alt etaj...

— Cam greu. Numai peretele de fațadă cîntărește, 6000 kilograme. Pe șantier, pentru ridicarea panourilor se folosește o macara uriașă, reversibilă.

Mă întrebă inginerul Radu:
— Știi dumneata ce înseamnă macara reversibilă?

— Bineînțeles, o întorceu savant. Am mai văzut și pe alte șantiere. Atîta lucru să nu știu?

— Bravo, dom'le! În cazul ăsta dumneata ești un adevărat inventator pentru că macaraua reversibilă e prima din lume în acest gen.

— În care gen?
— În genul ăsta.
— A, da... sigur... în genul ăsta... adică... reversibilă...

— Firește!...
— Bravo... felicitări... dar... bravo... păi... căci...

— Parcă ai vrea să întrebi ceva?
— Parcă... Ce-i aia macara reversibilă?

— Și am aflat. Macaraua aceasta ridică panourile cu ambele brațe. E așezată pe șine, chiar pe planșeele etajelor. De sus, brațul se apleacă jos, ia elegant un panou, așa cum iese dumneata o bucată de zahăr cubic din zaharniță, îl aduce sus, la locul indicat, și-l lasă așa cum lași dumneata cubul în pahar. Singura deosebire între dumneata și macara, este aceea că dumneata cînd apuci zahărul și-i dai drumul în paharul cu ceai nu ești condus electric. De aceea se mai și întîmplă să scapi cîte o bucată alături, ori să stropești fața de masă.

După montarea unui etaj, macaraua, prin propriile ei mijloace, urcă singură la etajul superior și aici începe din nou povestea cu zahărul. Cu panourile adică.

FRAȚII...

Știți și dumneavoastră pesemne unde anume puteți face cunoștință cu cineva: pe stradă, într-o casă, la teatru, la restaurant, sau, mă rog, în hol la cinema. Pe șantierele Căii Griviței, toate cunoștințele mi le-am făcut pe acoperiș. La fel i-am cunoscut și pe frații Biro.

Pe Biro Ștefan, șef de brigadă și macaragiu la etajul I, pe Biro Petre, montor, la etajul II.

— No, uite, mi se suie mereu în cap fratele ăsta al meu! rîde Ștefan. Musai să-l iau în brigada mea. Credea c-o să-l protejez, continuă Ștefan, vorbind repede, cu accent ardelenesc.

— Și lucrează?
— Uliuliu! E iute ca țugu'! Ca acceleratul. Nu se oprește decît la prînz și stă numai două minute.

Ștefan Biro, „bătrînul”, are 35 de ani, nevastă și doi copii.

— Ingineri îi fac p-amîndoi, mă asigură el, iar de calificat, îi califică eu în montajul prefabricatelor.

— Și dacă or vrea să ajungă medici?

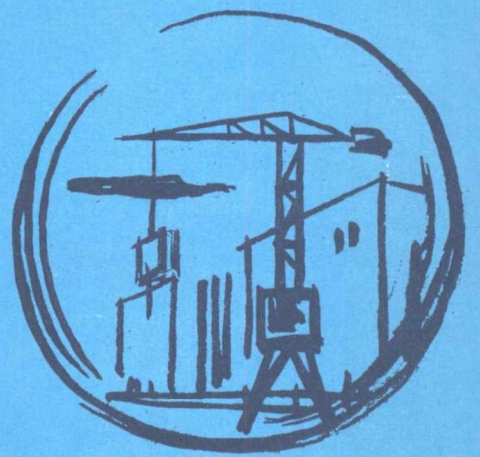
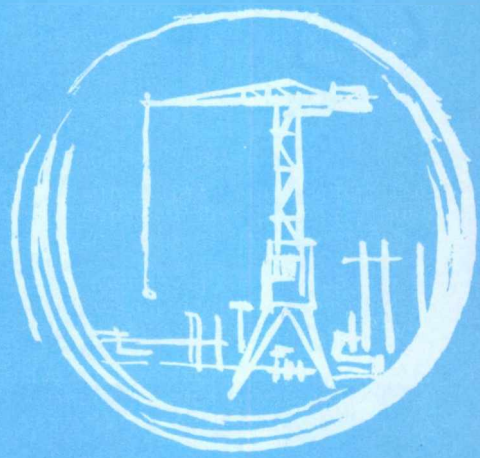
— No, că le e frică de injecții de muma focului.

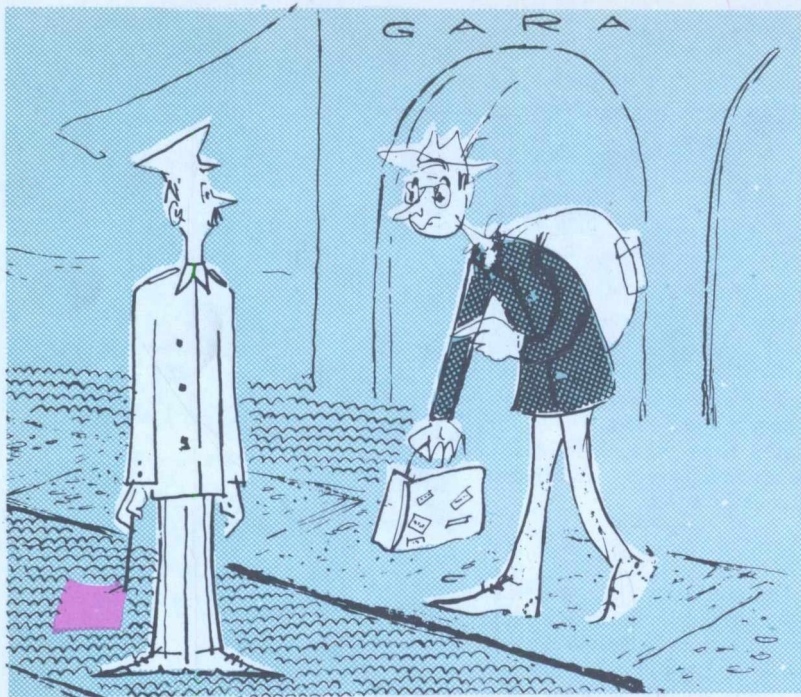
Ștefan Biro lucrează și vorbește. Vă interesează ce lucrează? Apasă pe un buton și macaraua reversibilă își lasă ascultătoare brațul jos. Apasă pe-un al doilea buton, brațul urcă atît cît socoate Biro că e necesar. Apasă pe un al treilea buton, brațul se răsucește spre stînga. Apasă pe-un alt buton și reglează matematic o mișcare sau alta.

— Muncă de inginer, tovarășe. Pe șantierul nostru aproape toate muncile sînt mecanizate. Muncim mai mult cu capul.

— Lucrezi de mult în meserie?
— Din '54. Da' atunci lucram mai mult cu mîinile. Era mai la-nceput. Acu', în '61, vezi și dumneata cum e! Musai să veniți pe șantier cînd mi-or fi și copiii mei ingineri! Să vedeți atunci ce-o să fie.

Vorbă lui Moș Petcu: „Ce este, dar ce-o să fie!” Și mai cu seamă vorba nevesti-si: „Și cînd te gîndești ce-a fost!”

— Vă rog, personalul de București a plecat?
 — Da, a plecat.
 — Unde a plecat?

Desen de IONIȚĂ JIANU

STELIAN
 FILIP

CALITATE

Mă tot frământ să scriu o poezie
 Să-i placă și redacției — și mie,
 Iar de se poate cu ceva umor
 Să aibă priză și la cititor...
 Și ca să fiu în unanimitate
 Voi scrie astăzi despre CALITATE.
 E-o temă ce m-atrage chiar, pot spune
 Că pot găsi mii de exemple bune.
 Păcat că mai există unii care
 Nu prea muncesc cu grijă, mi se pare,
 Și care dau produse peste plan
 Pe care nu dă nimeni nici un ban!
 Un croitor însălinț cu ațul,
 Îți face un costum pocit ca dracul;
 O lenjereasă (aș putea da nume!)
 Ce vrea, c-un guler nou, să te sugrume;
 Cizmarul ce-un pantof ți-l face șui
 În schimb îți lasă-n celălalt un cui,
 Sau tapițerul care nu te lasă.
 Să te odihnești pe pat, la tine-n casă,
 Fiindcă-a legat un arc ceva mai sus
 Iar altul, mai spre mijloc, nu l-a pus.
 Pe ăștia și-alții cam de-aceeași spiță
 Eu, bucuros, i-aș trage în... peniță,
 Dar au noroc că nu găsesc o poantă.
 Stilou-i nou, penița nu mi-e boantă,
 Și totuși, parcă m-am prostit de tot;
 Nu pot să scriu, nu pot, nu pot, nu pot...
 Ce s-a-nîmplat? Pricepe și... biroul:
 Tot unul d-ăștia mi-a lucrat... stiloul!

UMOR
 cehoslovac

— Gentlemen, să vă spun una bună: „sîntem pentru dezarmare!”

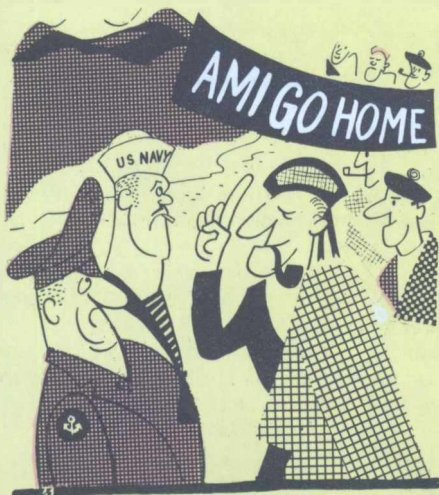
Desen de V. JIRANEK
 (din „Dikobraz” — Praga)

Desen de KAS
 (din „Dikobraz” — Praga)

Trimisul Bonn-ului la Eichmann

Desen de KAS
 (din „Dikobraz” — Praga)

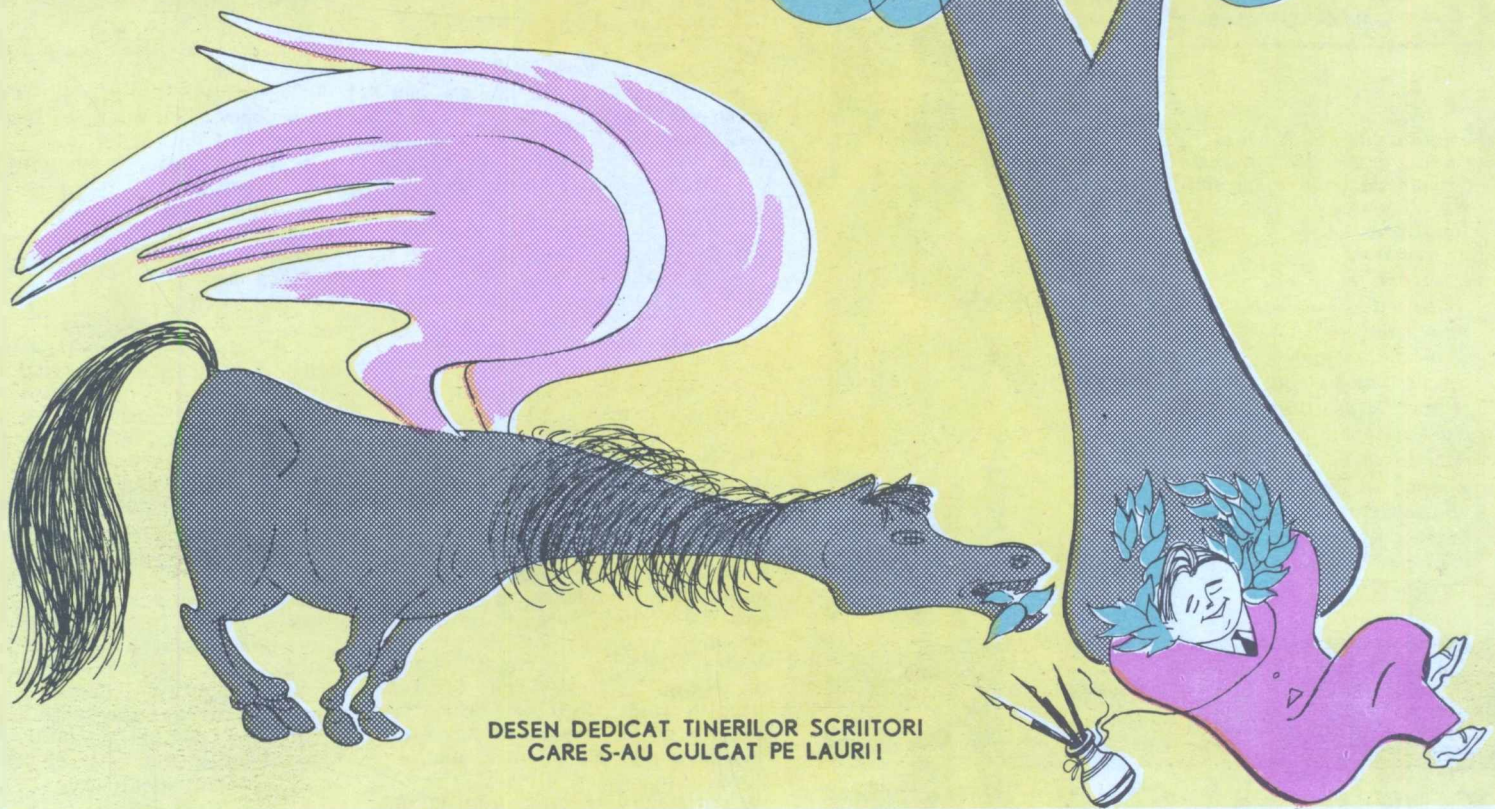
— „Deși noi scoțienii sîntem zgîrciți în vorbe, totuși pentru dumneavoastră avem trei cuvinte!”

AFACERILE SÎNT AFACERI

Noul născut în Africa și cei trei crai de la apus

Desen de VILIAM WEISSKOPF
 (din „Roheč” — Bratislava)

DESEN DEDICAT TINERILOR SCRITORI
CARE S-AU CULCAT PE LAURI!

Romică furtună

Romică Furtună era neclintit. Bătu cu pumnul în masă și răcni hotărât: „Ajunge!” În fața lui, șeful tremura ca o rufă pusă la uscat într-o zi cu vânt. „Eu nu-nghit d-astea, auzi?” — continuă Romică, pironind cu privirea pe șeful, care abia mai găsi energie să cadă sub masă. „Cu mine nu-ți merge! Imi dau demisia!” „Numai asta nu! — se tînguia un glas nevăzut de sub masă — Numai nu asta!” „Ba asta! — urlă Romică neînduplecat — Am să mă duc la director!” „Nu la director!” — implora glasul nevăzut, ca un ecou al adîncurilor. „Ba la director! — insista Romică sadic, — La director și pe urmă la directorul directorilor!” „Nu la directorul directorilor!” Glasul de sub masă se stinse încet ca o luminare de seu, iar corpul șefului leșinat se rostogoli pe covor, lîngă picioarele lui Romică cel neînduplecat.

Această scenă n-a avut loc ieri, alaltăieri. Această scenă are loc în fiecare zi în închipuirea lui Romică Furtună, cel mai cuminte și mai ascultător dintre salariații întreprinderii „Mașina”, gata totdeauna să se prezinte prompt și disciplinat atunci cînd telefonul îi spune că șeful îl cheamă urgent la el în birou.

— Tovarășe Romică, mline pleci la Iași!
— Plec la Iași, tovarășe șef.

În noaptea următoare, Romică nu doarme și nu dorm toți cei care au neșansa să nime-rească cu el în același compartiment al acce-leratului București-Iași.

— Cînd mă întorc la București — pove-ștește el cu pasiune — am să mă duc la șefu' și să i-o spun pe șleau: „Ajunge!” Ce caut eu la Iași? Ce mă trimite șeful? Nu era bine să fiu la ora asta acasă, în patul meu? Știi dumneavoastră pentru ce mă duc eu la Iași?

O tăcere cerească confirmă că cei de față erau în acea clipă absolut incapabili să-și

facă o idee despre scopul călătoriei lui Romică.

— Pentru asta! — răcni el cu glasul sfîrșit, scoțînd din buzunar o rotiță negri-cioasă, din acelea, pe care găsindu-le întîm-plător pe trotuar, 99% din pietoni nu s-ar obosi să se aplece, ca să vadă ce-o fi.

Romică o trecu demonstrativ prin fața nasului celor șase pasageri care, rînd pe rînd, deschideau cu zgîrcenie cîte o jumătate de ochi, ca să descifreze misterul lui Romică.

— Este o mostră? — se avîntă deodată în vorbă o ființă căreia după voce nu-i puteai determina cu precizie nici vîrsta nici sexul.

Dar pe Romică sexul și vîrsta îl interesau prea puțin. Era o voce și asta era deajuns. Glasul lui prinse o vioiciune neașteptată la acea oră:

— Este o piesă de schimb, tovarășe. O piesă componentă a preselor pe care le livrează întreprinderea noastră la Iași. Închipuiște-ți, în ultima tranșă s-a livrat o presă cu această piesă lipsă!

— Și nu s-a observat?

— Ba s-a observat în ultimul moment. Dar șeful zicea să le trimitem așa, pentru că piesa nu-i prea importantă și poate se-n-ghite.

— Și?

— Și nu s-a înghițit, a observat Iașul că lipsește piesa, așa că iată-mă în tren, ca să mă duc și să pun piesa la locul ei. Asta-i! Alt leac nu există!

Cel care se amestecase în vorbă, acum dormea, dar tresări o bătrînică, vorbind ca din vis:

— Ba există leac, maică.

— Crezi?

— Sigur, maică. Există chiar mai multe. Și Fenegan, și Ciclobarbitol, și...

— Nu-s bune astea în loc de piesă!

— Nu, da-s bune să dormi. Că dacă n-ai somn, să știi, nimic nu ți-ajută!

— Ba ajută! — răcni Romică.

Trecuseră de Vaslui, cînd se lumină de ziuă, iar în liniștea din compartiment, glasul lui Romică suna ca o rugăciune.

— Cu mine nu-i merge! Ce caut eu la Iași pentru o rotiță care se putea pune de la Bucu-resti? Să știi că am să i-o spun în față: „Ajunge! Imi dau demisia!”

— De ce să-ți dai demisia, tovarășe?

În compartiment au început să se des-chidă pleoapele.

— Pentru că eu nu-nghit! Șeful le-ncurcă și eu cheltuiesc banii întreprinderii! Și nu-i prima oară!

— Dar pentru ce spui că-ți dai demisia?

— Pentru ca să se sperie șeful.

— Și ești sigur că o să se sperie?

— Ehe! Dacă eram sigur, îi spuneam eu asta de mult!

— N-ar fi rău să iei cuvîntul la ședință, de exemplu...

— De ce să iau?

— Ca să-l critici.

— De ce să-l critic, frate?

— Pentru că te pune pe drumuri. Pentru că cheltuiești banii statului. Pentru lipsurile lui.

— Cum să-l critic, nene? Vrei să-mi gălesc beleaua cu șeful?

— Va să zică ți-e frică?

— Frică, mie? Auzi, frică! Eu, să știi, nici nu stau pe gînduri. Eu odată intru la el în birou și-i strig în față: „Ajunge!”

La ora asta însă, Romică nu mai vorbea singur. S-au trezit cu toții. Cineva a adus iarăși vorba de ședință. Și iarăși vorba de critică. Și atîta au adus ei vorba, că pînă și Romică cel nedormit a strigat însuflețit:

— Asta e! O să iau cuvîntul la ședință și o să se rezolve!

— Sigur că o să se rezolve. Pe urmă, o să vezi...

— Pe urmă, o să vadă el, strigă Romică din ce în ce mai entuziast.

— Care el?

— Șeful. Dar, ce crezi? O să intru la dînsul în birou, o să-i strig: „Ajunge!” și o să-i arăt demisia mea!

Aici conversația s-a oprit, pentru că trenul a ajuns la Iași.

.....
În ce-l privește pe Romică, este și astăzi salariat al întreprinderii „Mașina”. În ce-l privește pe șeful, Romică nu l-a criticat. Dar l-au criticat alții și de atunci nimeni nu se mai plînge de prese. În ce pri-vește călătorii, nici ei nu s-au plîns, ceea ce dovedește că Romică Furtună nu mai e nevoit să călătorească în provincie.

"Puișorul"

De trei zile stă Năstasă
Cu lucrarea-n loc, pe masă.
Oricum dă, cum o sucește,
Nu-i găsește
Rezolvarea...
Și urmarea
E că dau pe el năvală
Amintirile din școală:
Prin liceu
A mers cam greu...
Spunea mama c-un oftat:
„Puiul“ e debilitat,
Nu-l supuneți la efort,
Nici la carte, nici la sport!
...Apoi anii au trecut,
„Puișorul“ a crescut
Și i-au răsărit pe față
Vreo trei fire de mustață.
Cu icneli
Și opinteli
Indelungi și repetate,
S-a văzut în facultate.
Ca student
A fost prudent, consecvent
Unei devize
Stabilită în premize:
Cursurile-s plicticoase
Dar colegele... frumoase.
Deci fac următorul schimb:
Ies mai bine să mă plimb
Și las cursurile-n tihnă
La odihnă,
Până vine sesiunea...
Și de vineri până luna
„Inghitea“ în două zile
Tomuri mari cu multe file
Că era, precum vă spui,
Un ghiveci în capul lui
De materie-aruncată
Cu toptanul, dintr-odată.
Și trecind din an în an
Cu rezerve în ghiozdan,
S-a trezit într-un moment
Absolvent,
Ținând strâns la subțioară
Diploma, ca pe-o comoară.
Și-a conchis în mintea sa:
Eh, acum sînt cineva!
Are mama un băiat
Cu examenul de stat.
Viața însă, cum se pare,
Îl cam pune la-ncercare:
Că îi vin lucrări mereu
Și i-e greu
Să le dezlege,
Se-nțelege...
Presupune cam ce-ar fi,
Dar nu poate dovedi
Iară șefului nu-i pasă
Nici o clipă de Năstasă:
Îl muștruluițește bine
Până-l face de rușine,
Apoi spune lui Stamate
(Fost coleg de facultate
Cu Năstasă)... să-l ajute...
Acum treaba merge iute
Că Stamate asta știe
Carte, zău, nu jucărie.
Iar Năstasă lângă el
Pare un învățcel.
Ascultîndu-l pe Stamate
Se revede-n facultate:
Cum nu-i prea plăcea să-voje
Făcea-ntr-una... feșe, feșe...
Acu-n practica din viață
Face feșe... dar nu fașă.

ION RUȘ

CONSTANTIN
OTTESCU

Ș
I
C
U
Ț
U
I
Ç
Ă
Ș
I
C
U
Ș
U
N
Ç
Ă

Cu pălăria pe ceafă se apropie
de masa mea.

— Salve! E liber lângă tine?

— Poftim:

— Ospătar, adu-mi și mie o țuică.

Apoi către mine:

— Tot cu... versurile?

(Semn concesiv din partea mea
în sens că da).

El, neatent, uitîndu-se în altă
direcție:

— Mda... tot...?

— Tot!

— Cum „tot“ cînd nici nu știi ce
am vrut să te întreb?

— Întrebă!

— Nici eu nu știu ce am vrut să
te întreb. (În exterior). Ce-i cu
țuica, ai? (Mie) Tot umor scrii?

— Tot, nu ți-am spus?

— Păcat. Puteai să ajungi ceva
.. că talent nu pot să zic că n-ai.

— ...

— Nu-ți convine ce-ți spun. V-ați
toprcenizat toți! Scrieți umor!

Și cu ce scop, mă rog?... (Patetic):
Măi băiatule, măi... Umorul pe

lingă literatura... serioasă... cum
să spun eu... e ca un cornet de

semințe de dovleac pe lingă o
porție de șuncă. Sarea umorului e

pe coaja seminței și miezul e...
dovleac! Te-aș fi vrut mai... (gest

cu pumnul strîns și cu degetul
mare în sus)... Înțelegi? Ospătar

ia-o de-aici, că e prea slabă. Adu
una bătrînă. Nu șunca, omule,

țuica! (Iar către mine)... Uite,
vezi, atît Molière cit și... nu chiar

La Fontaine... dar Aristofan asta
aveau... Slănină, slănină, ospătar,

asta nu-i șuncă, e slănină (Mie):
Ce-ți spuneam?

— De Molière și Aristofan.

— A, da... Nu știu ce voiam...
Dar umorul înseamnă facilitate.

Veselia nu e o cloșcă bună pentru
clocirea operelor mari. Veselia are

proportie de sticlete și tragicul...
proportii de curcă. Înțelegi? Curca,

atunci cînd clocește acoperă mult
și bine... pe cînd sticletele...

A mai continuat cîteva fraze
selece în care cuvintele obișnuite

se terminau în „ism“ și căpătau
astfel sonoritate și importanță de

cronică: frazism, poantism, mi-
crobism literar (referitor la genul

scurt) sonetism acut, exagerism,
caricaturism (a nu se confunda cu

caricaturicitate) care e o intenție
lăudabilă, și a conchis:

— Tu erai băiat bun. Lasă-te
măi de umorisme de-astea și nu

mai scrie în presa de umor... A
plătit și a plecat.

Și nu l-am văzut pînă ieri.
Eram tot la o masă.

Cu pălăria tot pe ceafă a dat cu
privirea tîrcol prin sală. M-a văzut

și și-a potrivit pălăria:

— Salve! E liber lângă tine?

— Poftim.

— Ospătar, adu-mi și mie o
țuică. Apoi către mine, cu interes:

Te-am citit de curînd...

— Nu se poate, n-am avut hi-
mic, de curînd...

— Atunci mai de mult... Ches-
tia aia cu... O măsline ospătar,

pune și o măsline.

— Cu ce?

— Cu țuică...

— Nu, cu ce m-ai citit?...

— A, da. Bună, măi băiete,
bună. Tu ai facilitate. Știi... e

nevoie de haz! Bravo! dă-i ina-
inte. Rîsul și veselia sînt un scop

al vieții... Sînt un fel de termometru
care marchează tempera-

tura fericii. Pe lingă literatura...
gravă, umorul pune condiment

vieții. „Sarea“ în bucate din fol-
clorul nostru înțelept nu e numai

o simplă poveste. Își are profun-
dismul ei ascuns, implică o necesi-

itate și este necesitate implicit...
Unde ești ospătar?... Și o porție de

șuncă... Atîi Molière cit și... nu
chiar La Fontaine, dar... Aristofan...

asta aveau: suculența... grasă,
prea grasă ospătar, asta e slă-

nină, nu mai e șuncă... Ce spuneam?

— ...Aveau suculența...

— ...suculența umorismului mor-
alic. Nu știu dacă sesizezi?... Ei,

la fel ca la tine: gîndicitate plus
neașteptat! Bineînțeles dacă ai

material faptic pretabil... în spec-
ial material de fapte pe care să-ți

lași condeiul să lunece la modul sa-
tiric... Uite, eu nu sînt de meserie

și pentru că îmi ești simpatic să-ți
furnizez o temă: Am chemat

I.A.L.-ul acum două zile să-mi
repare niște jaluzele. Ei... și mîine

se împlinesc 3 zile și n-au venit
meșterii. Ce spui? Nu că mi-ai

face mie un serviciu, dar pe ches-
tia asta poți să-ți dai drumul:

„Au trecut 2 zile și-n calendar 2
file“ sau cam așa ceva... lasă că

știi tu să le întorci... așa frumos...
Aș fi încîntat să vină ăia să repare

... nu ăia... asta... să apari tu cu
ceva, undeva pe chestia asta...

Ei, ce zici? Nu, te rog... Astăzi lasă
că plătesc eu... Te rog, nu mă uita!

... Ospătar!!

SERVICIUL
DE RECLAMĂ
ȘI
PUBLICITATE
„URZIGA“
UNDE
MERGEM?

CINEMATOGRAFE

La cinematograful „Ilie Pîrliie“ din
Simeria, spectacolele nu încep la ora fixată

FILMUL PROMO-SPECTACOL
NU SE ȘTIE NICIODATĂ
SPECTACOLELE ÎNCEP
LA ORELE:

1 X 2

La Spital

PERSONAJE:

- Bolnavul unu, care e bolnav cit doi;
- Bolnavul doi, care e mai bolnav decât bolnavul unu și mai puțin bolnav decât
- Bolnavul trei;
- O soră bună, care e mai bună decât un frate.

Acțiunea se petrece într-o cameră de spital mare, frumoasă, luminoasă.

Scena I-a

SORA (grijulie): De cen-ați mâncat?

BOLNAVUL I (chinuit): Ce să mănânc?

SORA (cu căldură): Mîncarea. BOLNAVUL I (și mai chinuit): Asta-i mîncare?

SORA (ca o soră): Dar ce-i?

BOLNAVUL I (în plină suferință): Brînză de vaci!

SORA: Și brînză de vaci nu-i mîncare?

BOLNAVUL I (revoltă amară): Nu! Brînză de vaci este o invenție diabolică, un instrument de tortură. Bumbac comestibil, cauciuc sintetic pe farfurie.

BOLNAVUL II (intervine din patul lui): Greșești dragul meu. Eu cred că și cauciucul are mai mult gust decât oroaia asta albă.

BOLNAVUL I: Ai dreptate! Cauciucul nu-i așa de fad.

SORA (cu blîndețe): Dar brînză de vaci este foarte sănătoasă și mai e și foarte hrănitoare.

BOLNAVUL II: Cum o să fie hrănitoare o mîncare pe care nu poți s-o bagi în gură?

BOLNAVUL I: Chiar așa, eu nu înghit brînză de vaci.

BOLNAVUL II: Mă întreb la ce se mai cresc vacile?! Pentru brînză asta nefericită? Dar de ce mă mai mir? Zi-i vacă și pace!

BOLNAVUL I: Ești nedrept! Vacile mai au și mușchi. Și încă în sînge! BOLNAVUL II (cu nostalgie): Mușchiuleț în sînge! Of! Am și uitat cum arată un mușchiuleț...

BOLNAVUL III: Pentru noi, oamênii bolnavi, brînză de vaci e minunată. Conține meteoină.

BOLNAVUL I: Prefer mujdei de usturoi.

BOLNAVUL III (înțelept): Nu e bine. Usturoiul are arsenic.

BOLNAVUL I: Și ce vrei? Să mînc mujdei de meteoină?

SORA (intervenind): Și acum la culcare! E tîrziu. Sting lumina.

BOLNAVUL I: Stinge-o. Măcar să nu mai văd brînză asta albă.

SORA: Noapte bună!

BOLNAVUL I: N-aș crede! După brînză de vacă...

(sora sucește comutatorul și iese. Liniște)

BOLNAVUL II (după o pauză): Și cum ziceai că e cu mujdeiul?

BOLNAVUL III: Cu arsenic.

BOLNAVUL II: Nu vorbeam cu dumneata, meteoină cu suflet!

BOLNAVUL III (ca pentru sine): Ce sănătoasă e brînză de vacă!

BOLNAVUL I (visător): Mi-aduc aminte ca azi. M-am dus să văd Darclée. La Patria. Cînd dau colțul spre stația de autobuz, ce credeți că văd? O vitrină.

Dar ce vitrină! Splendidă! Un colorit, o nebunie! Minunea minunilor! Mușchi, antricoate, friptură și niște mici! Uite-așa! (luîndu-și seama) A, pardon, nu se vede!

(coboară din pat și aprinde lumina) Uite-așa erau micii! Intru și-ispun ospătarului: „Taie-mi o bucată de colo! Mai mărișoară! Cu floare! Și pune și patru drăgălași!” (către bolnavul II) Știi, așa le spun eu la mici, drăgălași!

Mi-a dat și un castronaș cu mujdei. Și-am făcut noaptea o criză... Mi-a făcut doctorul o morfină, că altminteri...

BOLNAVUL III: Vedeți, de la brînză de vacă nu faci niciodată criză! Și n-ai nevoie de morfină!

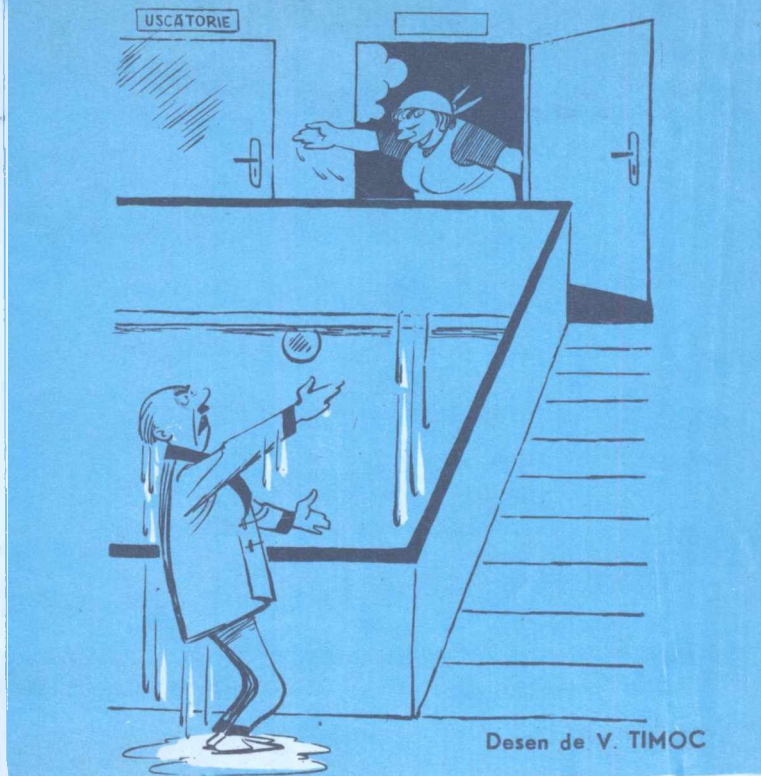
BOLNAVUL II: Ia mai lasă-mă cu brînză dumată! (către bolnavul I) Zi mai departe! Vinul? Cum era vinul?

BOLNAVUL I: A-ntîia! Un Cotnărel cu pai's'pe lei! Grozav!

BOLNAVUL III: Și după asta a trebuit să faci morfină?

BOLNAVUL II: Și altceva? Altceva ce-ai mai mîncat?

nu întrețin chiuveta în folosință comună, din care cauză curge, ajungînd apa pînă la etajul inferior.

- Oprește apa, vecino, că ne-ai udat de tot!
- Nu face nimic! Treceți alături și vă uscați.

BOLNAVUL I: Niște jumări. Dar ce jumări! Rumenite!

BOLNAVUL III: Și morfina?

BOLNAVUL II: Mai taci domnule din gură, că nu te întreabă nimeni! (către bolnavul I) Cum erau jumările?

BOLNAVUL I: Ți se topeau în gură!

BOLNAVUL II (ostind tragic): Ce-aș mai mîncă niște jumări!

BOLNAVUL III: Ați mîncă jumări?

BOLNAVUL II: Ce te bagi dumneata?

BOLNAVUL III: Întrebam dacă ați mîncă jumări.

BOLNAVUL II: Ei da, aș mîncă! Chiar dacă nu conțin meteoină.

BOLNAVUL III: Chiar ați vrea să mînceți jumări? Acum?

BOLNAVUL II: Da, acum! Ce mă tot întrebi?

BOLNAVUL III: Pentru că aș putea să vă ofer eu.

BOLNAVUL II: Dumneata? Cînd? Unde? Lasă-te de glume sinistre.

BOLNAVUL III: Nu glumesc de loc! Vreți jumări?

BOLNAVUL II: Nu mă mai chină, omule! Ai jumări?

BOLNAVUL III: Da!

BOLNAVUL II (nevenindu-i să creadă): Unde?

BOLNAVUL III: Aici! (scoate din noptieră o farfurie cu jumări, friptură rece și gogoșari).

BOLNAVUL II: De unde ai asta?

BOLNAVUL III: De la portar! Om de omenie! I-am dat ceva, bineînțeles, și mi-a adus!

BOLNAVUL I: Dar nu conțin meteoină.

BOLNAVUL III: Dar sînt un deliciu!

BOLNAVUL I: Dar criza?

BOLNAVUL III: Are sora morfină!

BOLNAVUL II (în extaz): Ești genial!

BOLNAVUL III: Nu, sînt bolnav de ficat.

(Cortina cade și se așază pe unul din paturi în chip de față de masă)

I. ATANASIU ATLAS

La cinematograful „Timpuri Noi” din București se produc uneori perturbări în vizionarea filmului (întunecări) Operatorul a fost găsit dormind ca, de pildă, în ziua de 7 martie, ora 21

PUTEREA ÎNTUNERICULUI

SONORUL ȘI DEFECTE DE LUMINI OPERATOR: GH. VIȘAN

La cinematograful „Central” din București, dușumelele se dau cu gaz, ceea ce produce în sală un miros puternic

VEȚI URMĂRI CU RESPIRAȚIA ȚĂIATĂ ULTIMA REALIZARE A TEHNICII CINEMATOGRAFICE (MAI TARE DECÎT FILMUL SONOR!)

Filmul mirositor

PARFUMERIA DE VIZAVI DESCHISĂ PÎNĂ LA ULTIMUL SPECTACOL!

Desene de A. POCH

EVITĂ SERVICIUL DE RECLAMĂ ȘI PUBLICITATE „URZICĂ”

Și mai dulci,

și mai sărate

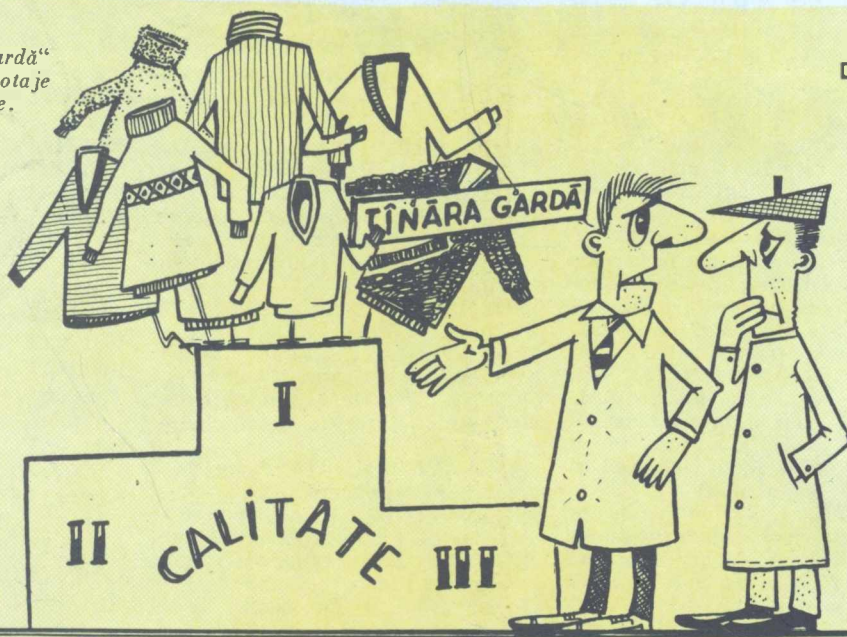
Despre tema:
calitate...

I PROFIL București
uniunea nr. 8, a pre-
zentat la recepție
I. C. R. M.-ului 20 de
dulapuri tip „Miorița”
care sînt prost fini-
sate și cărora le lipsesc
piese.

Desen de FRED GHENĂDESCU

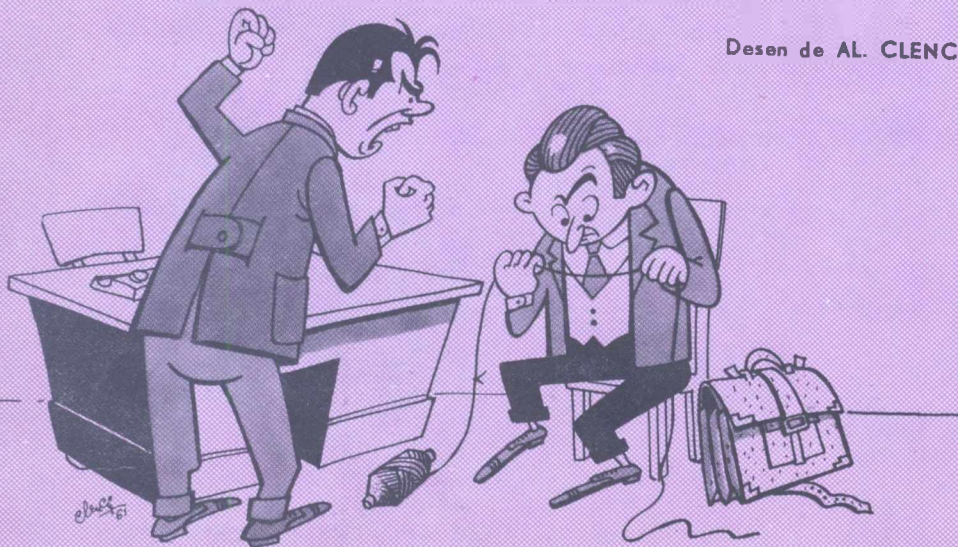
Intreprinderea „Tinăra Gardă”
din București, livrează tricotate
de lină de bună calitate.

Desen de N. ARION

— Și cînd ți-am spus să faci platforma asta mai lată n-ai vrut să mă crezi...

Ața de cusut livrată de fabrica „Furul Roșu” — București întreprinderii „Petlăși Sandor” din Tg. Mureș este de proastă calitate.

Desen de AL. CLENCIU

— Încetează odată cu oblecțiile, că mă scoți din fire!
— Din asemenea fire proaste trebuie să te scot imediat.

DIRECTORUL ÎNTRERPRE...

Intreprinderea „Răsăritul”
— București a livrat
I. C. R. M. 565 site de
mălai ruginite.

Desen de C. FLORIAN

— Cum ai făcut m...
— Cu una din site...

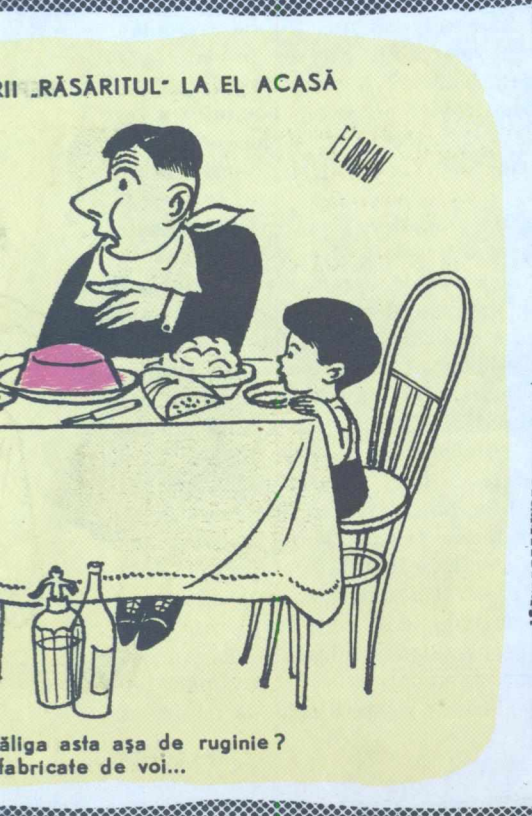

...e le spunem „Miorița” ?
...nde sînt crețe, pîrpirii și scîrție din balamale, parcă ar behăi.

N. CLAUDIU
Din cauză că s-au dezlipit tălpile de microporos, un număr de perechi de pantofi produși de fabrica „Flacăra Roșie” București, au fost respinși la recepție.

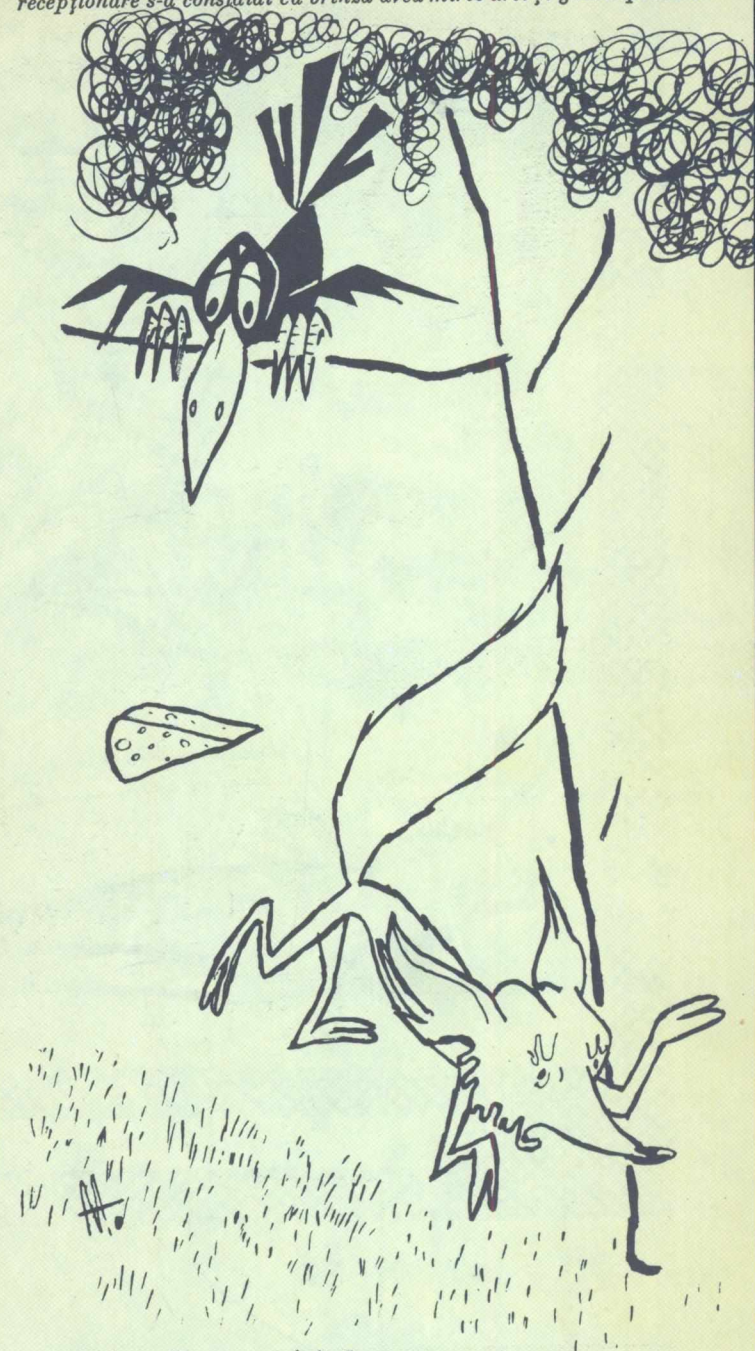
— Nu vă mai dezlipiți din magazine ! ?
— Nu, că noi ne-am dezlipit încă din fabricație !!!

...RII „RĂSĂRITUL” LA EL ACASĂ
FLORIAN

...ăliga asta așa de ruginie ?
...fabricate de voi...

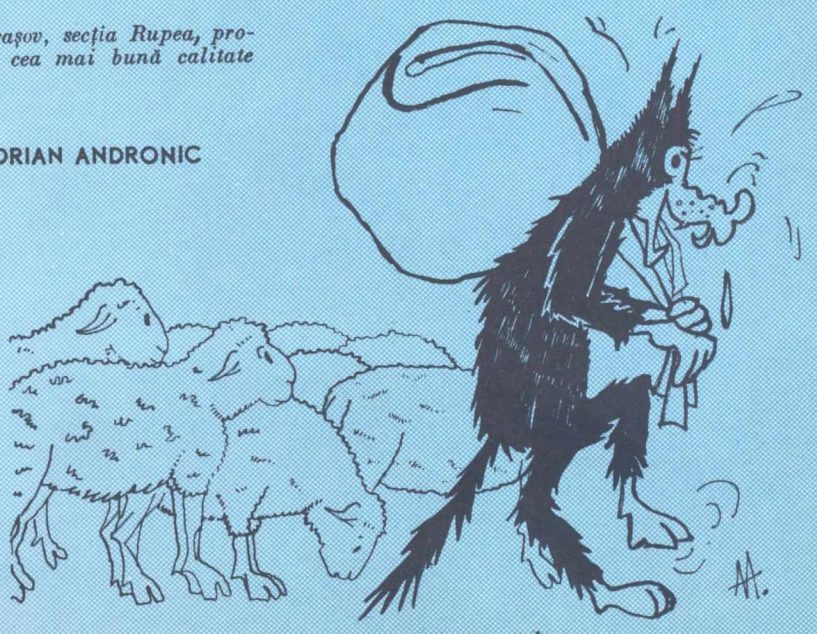
FABULĂ
I. C. I. L. Sibiu a livrat brînză calitatea I și II halebilor Obor. La recepționare s-a constatat că brînză avea miros urît și gust neplăcut.

VULPEA : — Ptiu, asta-i brînză livrată de I. C. I. L.-Sibiu !!!
Desen de ADRIAN ANDRONIC

FABULĂ
I. C. I. L. Brașov, secția Rupea, produce brînză de cea mai bună calitate

Desen de ADRIAN ANDRONIC

LUPUL : — Ehe, de cînd cu telemeaua asta de oi, am devenit lacto-vegetarian.

Hamarskjoeld s-a angajat într-o vastă corespondență susținând că aceasta ar fi un factor hotărîtor în rezolvarea problemei congoleze.

Desen de EUGEN TARU

Un „factor” hotărîtor!...

CUM PEȘTELE CEL MARE L-A ÎNGHIȚIT PE CEL MIC

cum peștele mijlociu a rămas cu buza umflată

Mare senzație în capitala Marii Britanii. Trusturile de presă „Thomson Newspapers” și „Ochams Press” și-au anunțat contopirea. Cum s-ar zice, știuca se contopește cu plătica. Ce norocoasă știucă! În lumea libertăților acvatice, știuca are dreptul să înghită plătica gratis, navigând cu dibăcie în contra curentului. În lumea libertăților de uscat, știuca n-o înghite pe plătică contra curent. O înghite contra cost. Scoate banii „Thomson Newspapers” și totul se petrece ca-n filme. Știuca își ascute dinții, și plătica își face ultima rugăciune. Ce se întâmplă însă? În clipa cînd să zică știuca doamne ajută, la orizont se ivește excelența sa rechinul.

Se va contopi oare plătica cu rechinul? Chinuitoarea întrebare mistuie inima știucii. Oare și-a ascuțit ea degeaba dinții? Alea jacta est! Rechinul, care se numește „Daily Mirror Newspaper”, aruncă momeala: 32.500.000 lire. Te țin curelele să faci față, știucă? Sau, dacă nu, șterge puțină și zi mersi că rechinul a poftit plătică și n-a poftit știucă!

— Ha! ha!

Tîrgul s-a încheiat. Plătica a intrat în procesul de digestie al rechinului. Apele se liniștesc. Senzația a luat sfîrșit.

A luat sfîrșit senzația, dar digestia nu s-a terminat.

Ziarele sînt în stomacul rechinului. Redactorii sînt în stomacul rechinului. Și libertatea presei e în stomacul rechinului. Iar rechinul are stomacul delicat. Nu înghite orice. Și mai ales orice libertate a presei. Ei și ce dacă nu înghite? Mănîcă la regim. La restaurantul rechinilor se servește libertate dietetică!!

Pîg.

Soldatul ROBOT

În safeurile Pentagonului se află de cîtăva vreme un document. Este vorba despre proiectul „servo-soldier” — sau, mai precis, soldatul-robot care, potrivit autorilor lui, va revoluționa pur și simplu știința și arta militară. El răspunde la întrebarea pe care și-o puneau fără îndoială și Alexandru Macedon, și Napoleon, și alți mari cuceritori: cum să facem dintr-un soldat zece? Cum să avem soldați invulnerabili?

Unui soldat american i se cere înainte de toate să fie un supra-om, să nu fie un muritor de rînd oarecare, și acestui scop — proiectul pare să-i corespundă de minune. Într-adevăr, „servo-soldier”-ul va avea accelerator și frîne, așa cum au, de pildă, triciclurile pentru invalizi, dar vor fi acționate electric. Soldatul înhămat la un asemenea echipament va putea ridica greutăți mai mari decît un om oarecare, va face un pas cît zece și va putea fugi mult mai repede. Reprezentantul Ministerului de război american care a prezentat ziaristilor proiectul nu a putut indica însă dacă tehnicienii au rezolvat și următoarele probleme: Cînd „servo-soldier”-ul o să fugă, au să-i sfîrșie călcîiele sau nu? Mecanismul are și marșarier? Frînele pot fi folosite și pentru a împiedica fuga înapoi?

Din cauza lipsei posibilităților imediate de a verifica aceste aspecte, au fost controlate celelalte calități. Astfel, s-a putut demonstra că soldații purtînd echipamentul proiectat nu se îmbolnăvesc de guturai întrucît închiderea etanșă a dispozitivelor îi ferește de curent. De asemenea, croiala încălțămintei este atît de bine pusă la punct, încît chiar cei mai dificili dintre soldați, oricît ar mărșălui, nu vor putea căpăta niciodată bătăături. Experiența privind calitățile antitoxice ale echipamentului a fost efectuată în subsolul unei locuințe de la periferia New-York-ului și a reușit de minune.

Plin de modestie, reprezentantul Pentagonului a mărturisit că proiectul mai conține încă unele probleme nerezolvate. De pildă, se caută soluția ca echipamentul să aibă o greutate redusă. Cu alte cuvinte, „servo-soldier”-ul va putea ridica greutăți foarte mari, dar deocamdată nu se știe cum va putea ridica în spinare echipamentul însuși. Nici aceasta nu pare însă să fie o dificultate de neînvin. De altfel, s-a precizat că în luptă „mecanismul este menit să transforme fiecare soldat într-un tanc omenesc, cu mișcări rapide și foarte mobil”. Nu s-a precizat însă dacă a fost pus la punct și mecanismul electronic care va putea convinge pe soldat să lupte — cu sau fără uniformă de supra-om — pentru înălțătoarele idealuri ale generalilor de la Pentagon.

Z. FLOREA

Răpirea centrului înalțeaș

Ceea ce ați citit în titlul de mai sus nu este o lovitură a gangsterilor și nici titlu de roman senzațional. Este numai un nou procedeu tactic menit să asigure victoria tehnică într-un meci de fotbal. Procedeu l-au folosit partizanii echipei „Clyde” răpind, cu puțin înaintea meciului, pe Baker, centrul înalțeaș al unei echipe din Edinburg. Fiind întrebat pentru ce a făcut-o, răpitorul a declarat limpede:

— Pentru că am primit un șut de 40 de lire.

Se zice că răspunsul a produs consternare în cercurile de specialitate, care au hotărât să nu-i mai permită asemenea acțiuni, pentru că... strică prețurile!

Un mare drum și un mare club

De câțiva ani, în Uniunea Sud Africană se începe construcția unui mare drum modern menit să unească centrele principale ale țării. În fiecare an începe construcția și în fiecare an se termină... fondurile. În anul următor totul se ia de la început. Până în prezent, marile drumuri e abia început; iar fondurile au fost de câteva ori terminate. Se pare că fondurile pentru drum iau mereu altă cale. Unii spun că fondurile alocate sînt puține. Alții spun că cei care dispun de aceste fonduri sînt mulți. Și mă rog, drumul nu e pentru limuzine? Păi limuzine își cumpără și ei!

Ca acasă

Ziarele anunță că colonialiștii portughezi din Angola pun stăpînire pe terenurile băștinașilor, care sînt pur și simplu gonii de pe pămînturile lor. După cum evoluează însă lupta de eliberare a popoarelor din colonii, e sigur că pînă la urmă hoții de pămînt vor fi făcuți una cu pămîntul.

Halal justiție!

Membrii tribunalului din Mendoza (Argentina) au făcut o descoperire epocală în domeniul folosirii edificiilor publice: au hotărît să utilizeze localul tribunalului ca tripou. Zis și făcut. Tribunalul a început să funcționeze ca tripou în orele libere. Bineînțeles, pe nevăzute. Magistratii și-au făcut socoteala că nici o persoană din afară nu poate să-i vadă, pentru că în orele libere înăuntru nu e nimeni din afară. Înăuntru e numai justiția, dar nici aceasta nu vede, pentru că e legată la ochi. De altfel, chiar dacă ar vedea, tot nu s-ar mira nimeni: Nu te miră tribunalul ajuns tripou, în lumea în care însăși justiția e o... cacialma!

Construcțiile în folosul populației

Populația din Germania occidentală are motive să sară în sus de bucurie, căci în folosul ei guvernul a hotărît să construiască un mare edificiu care se va numi „Puscăria electronică”. Cei interesați au putut afla din ziare că noua puscărie va fi înzestrată cu tot ce nu a putut poseda demodata închiziție: aparatul electronic și de înaltă frecvență pentru „uzul” celor internați. Prin construcția noii puscării, supranumită „închisoare model”, guvernării de la Bonn speră să rezolve „o mulțime de probleme interne”.

Mai ales problema libertăților cetățenești pentru care un astfel de „local” reprezintă singura rezolvare în R.F.G.

Hocus-pocus

În bugetul Belgiei există un fond pentru „alocații sociale”. În acest fond, există o sumă de 400.000.000 franci care... nu mai există. A dispărut subit, așa cum dispărea un porumbel de sub pălăria unui scamator. Va să zică, în bugetul Belgiei s-a săvîrșit un hocus-pocus. Dar nu există hocus-pocus desăvîrșit. Cînd dispărea un porumbel de sub pălărie, el apare negreșit în altă parte, de obicei pe sub mineca scamatorului. Așa au apărut și cei 400.000.000 franci.

Dar nu pe sub minecă. Au apărut pe sub mînă. Unde anume, nu putem ști: de aceea s-a făcut experiența pe sub mînă, ca să nu se știe. Nu se știe, dar se observă. Dispare un porumbel de sub pălărie și apare un porumbel în altă parte. A dispărut o sumă mare de la „alocațiile sociale” și au apărut alte sume mari la alocațiile pentru „investiția” din Congo. Oficial, e o simplă coincidență. Nici scamatorul nu recunoaște că porumbelul din minecă e cel care a fost sub pălărie. Scamatorul se bucură

că scamatoria a reușit, zîmbește și așteaptă fără să mai descoase lucrurile.

Ce să le mai descoase, că și așa sînt cusute cu ață albă?!

La tombolă

În vederea strîngerii de fonduri echipa feminină de baschet a Institutului de Tehnologie din Birmingham a fost pusă la... tombolă. Fiecare membră a echipei a primit un număr de ordine. Cîștigătorii vor avea dreptul „să beneficieze de un rendez-vous” cu cea pe care au cîștigat-o. În felul acesta, baschetul capitalist nu se mulțumește să arunce mingea la coș. Ține negreșit să arunce la coș... și morala.

Foamea nu e cel mai bun bucătar

După cum relatează ziarele, cetățeanul american Charles Boum, fost bucătar într-un restaurant de lux din Taipei (insula Taiwan), a murit recent de... foame. Ce e drept, avea pensie, dar „pensia” lui era atît de mică, încît nu i-a ajuns ca să trăiască. I-a ajuns să... moară. Cum se vede, capitaliștii pe care bucătarul i-a hrănit atîta vreme cu bucatele sale, pînă la urmă i-au făcut bucată!...

Analfabeții

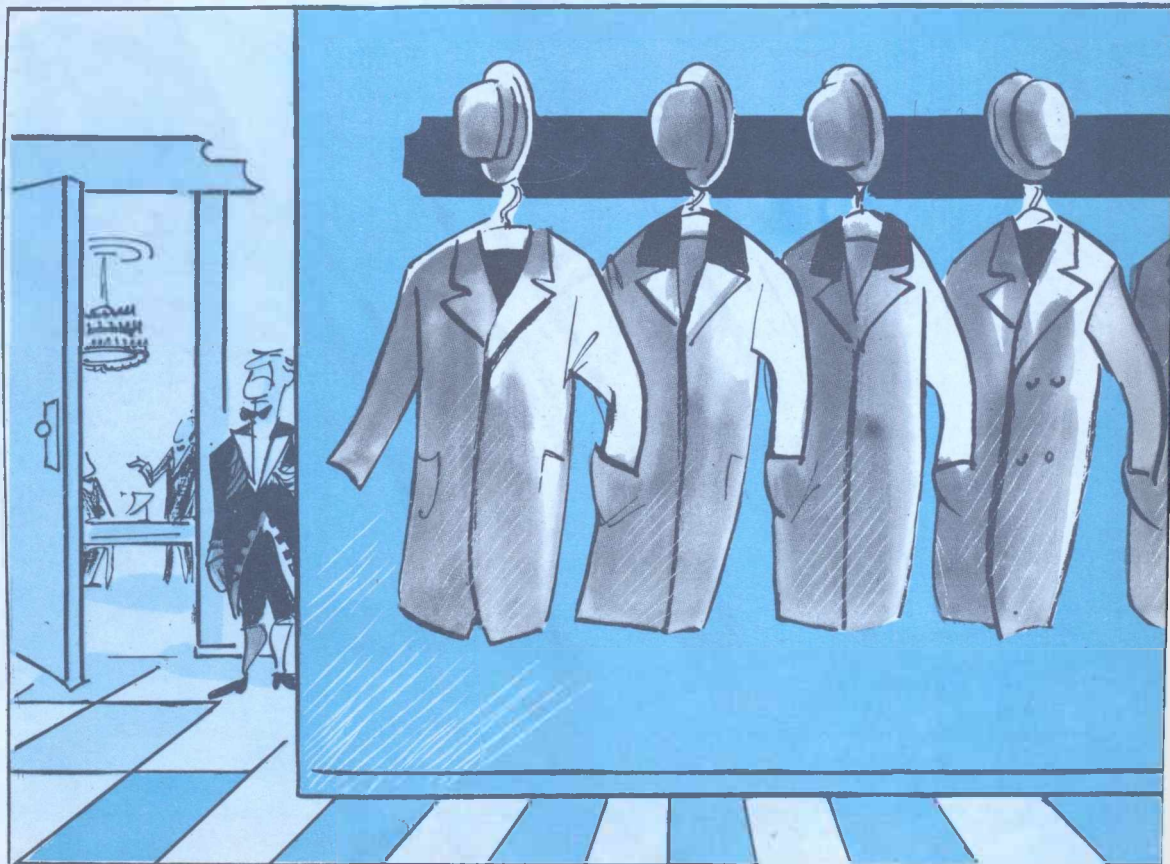
Statisticile arată că în Portugalia lui Salazar, 50% din populație e analfabetă. În legătură cu aceasta Ministerul învățămîntului a dat un comunicat arătînd că toată țara va fi alfabetizată în... 30 de ani. Populația analfabetă este rugată să aștepte cu încredere viitorul de aur pe care i-l pregătește guvernul lui Salazar. Totuși, comunicatul atît de optimist și încurajator n-a reușit să încurajeze populația analfabetă, cel puțin pentru motivul că... nu l-a putut citi.

O ȘEDINȚĂ DE LUCRU ÎNTRE PARTENERII PIEȚII COMUNE

Pseudo-APĂRARE

— în cazul Hammarskjöld —

*Dar, pentru Dumnezeu, ce-aveți cu ei!
E-atîta de novice — ca un miel.
(Un miel adus din nord, cu avionu'
Și așezat ca secretar la O.N.U.!)
În treburile țărilor ce vor
Să-și instaleze un guvern al lor
El nu se bagă, chiar de-ar fi să-l roage
...În schimb ti lasă pe-alții să se bage.
Că se întîmplă unii să mai moară,
Cum s-a-ntîmplat în Congo, bunăoară,
E-adevărat, desigur. Dar să știți:
Stăpînii lui sînt foarte mulțumiți.
Mă rog, i-o zice lumea criminal,
Dar pentru ei — e omul ideal
(Acum, cînd tot sistemul se dă tumba!)...
În ce privește moartea lui Lumumba,
De care Hammarskjöld e acuzat
Că l-a ucis în mod premeditat,
Vă spun, știind cum merge protocolul:
Nu el a tras. El... a-ncărcat pistolul!*

Uniunea Sovietică a lansat pe orbită în jurul pământului prima navă cosmică-satelit din lume având un om la bord. Pilotul cosmonaut I. A. GAGARIN a aterizat cu bine în regiunea stabilită a Uniunii Sovietice.

DEDICATIE

UNUI OM PRINTRE ASTRE

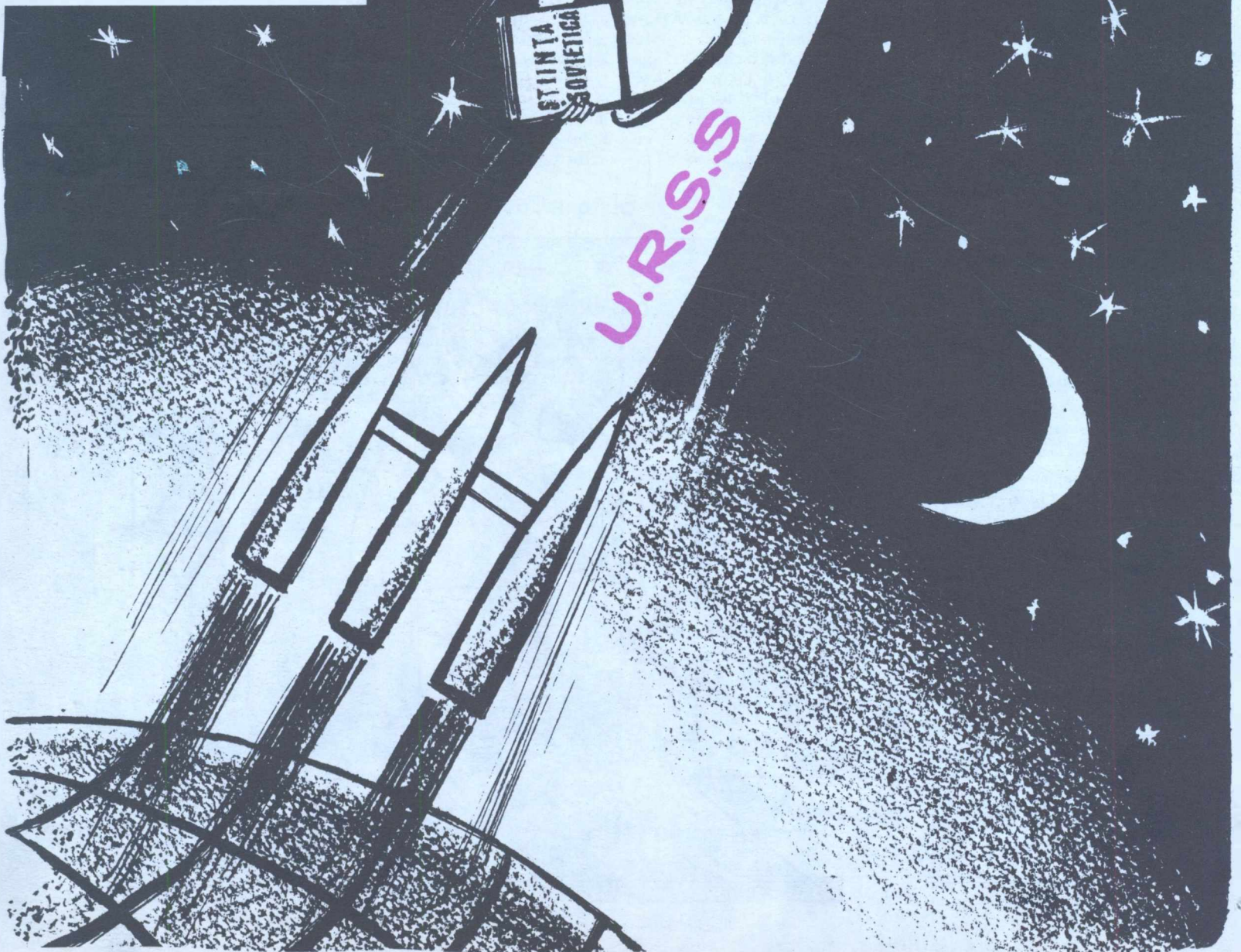
Cine-a tulburat marea văzduhului
Urcând către stele freacățul stuhului?
Parc-a trecut un luceafăr viu
Prin imensul cerului pustiu.

Pe cadranul Universului, cu mille,
Timpul își numără veșnicile...
Și iată, primul om care-a-nfrînt inerția
Străbate, ca gândul, țărta.

Pornt să măsoare, cu pasul grăbit,
Spațiul fără-nceput și fără sfârșit.
Tu, Cosmos, anunță-ți galaxiile toate:
— Priviți! Revoluția Științei!
Pe steagul ei scrie „Se poate!”

Dar pentru-a se putea ce nu s-a putut,
Pentru-a cunoaște ce n-am cunoscut,
Pentru-a infrînge ce n-a fost infrînt,
A fost Revoluție-nții pe pământ!

STELIAN FILIP

INAUGURAREA UNEI NOI ERE

Desen de A. DRAGOMIRESCU

Zimbiți vă rog... dacă puteți

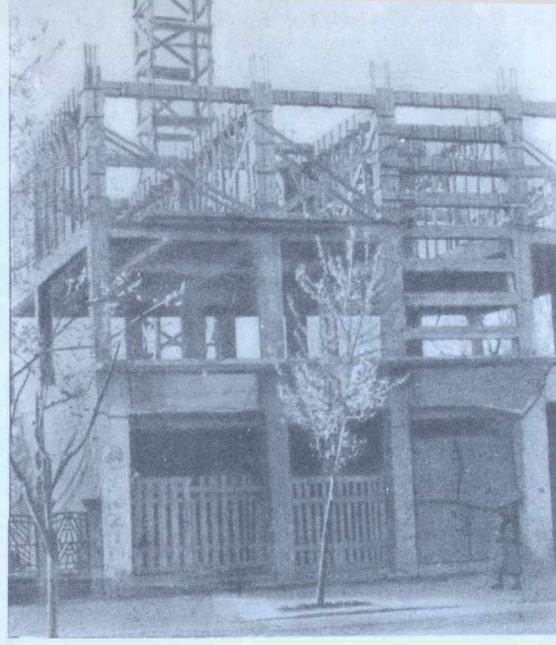
Foto: GH. POPESCU

Catrene: SORIN RĂȘCANU

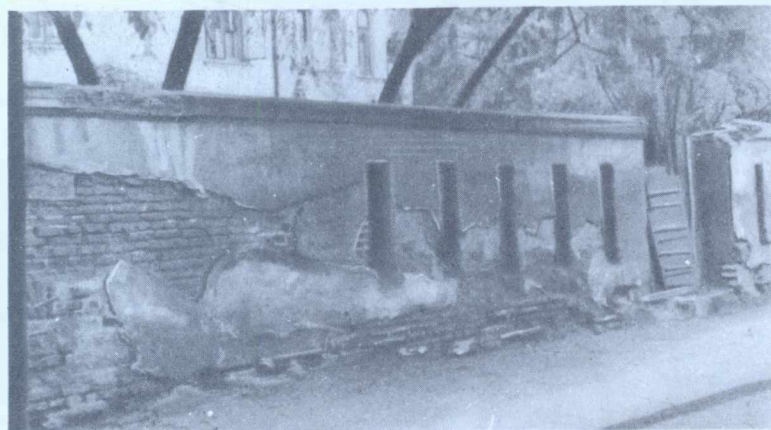
Depozitarea materialelor la noul bloc ce se construiește în Piața de flori (șantierul nr. 3) se face defectuos. Din această cauză se pierd multe materiale prin degradare.

*Asta-i chiar indiferență
Și-i periculos, parol!
Uite-așa, din neglijență,
Poți să risipești un hol!*

În Piața Iancului a fost începută construcția unui bloc. De aproape patru ani s-au sistat lucrările iar blocul e lăsat în părăsire.

*La blocu-acesta părăsit
Ce s-a sistat de patru ani
Nu dă la nimeni de gândit
Că s-au „sistat“ în el și bani?*

Zidul curții cu nr. 19 de pe str. Pictor Artur Verona se află într-o stare de degradare destul de avansată de foarte multă vreme. Cu toate că locatarii acestui imobil au făcut nenumărate cereri la I.A.L., nu s-au luat nici un fel de măsuri.

*La I.A.L. s-au scris cereri cu tona
Dar zidul are tot aceeași soartă
Că cică-i zid pe „Pictorul Verona“
Și d-a-ia l-au lăsat natură moartă!*

Gestionarea unității „Piinea“ nr. 148 de pe str. Drumul Taberei, tov. Cîrnicu Elena, obișnuiește să lase lăzile cu pline ore în șir afară, expuse prafului.

*Cică unitatea ei
E în „Drumul Taberei“
Dar abia acum văzui
Că-i în drumul prafului.*

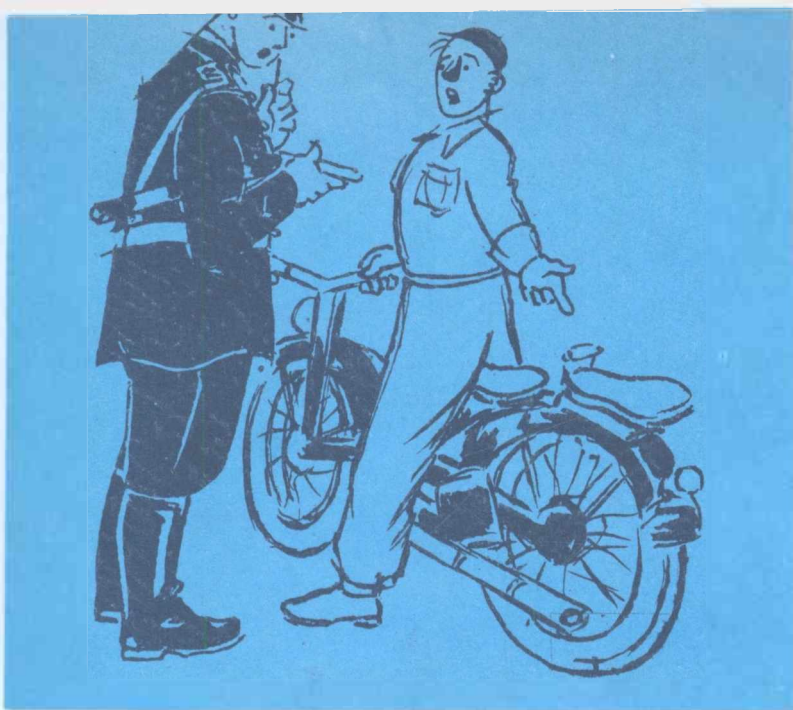
Curtea depozitului „Aprozar“ din Calea Ferentari nr. 159, e plină cu tot felul de deșeuri provenite de la cărucioare și tarabe tip Aprozar, care s-au degradat, intrucît au fost lăstate pradă intemperiiilor.

*Deșeuri au acum cu carul
C-au procedat cam arbitrar.
Fiindcă ei sînt „Aprozar“
Făcură varză inventarul!*

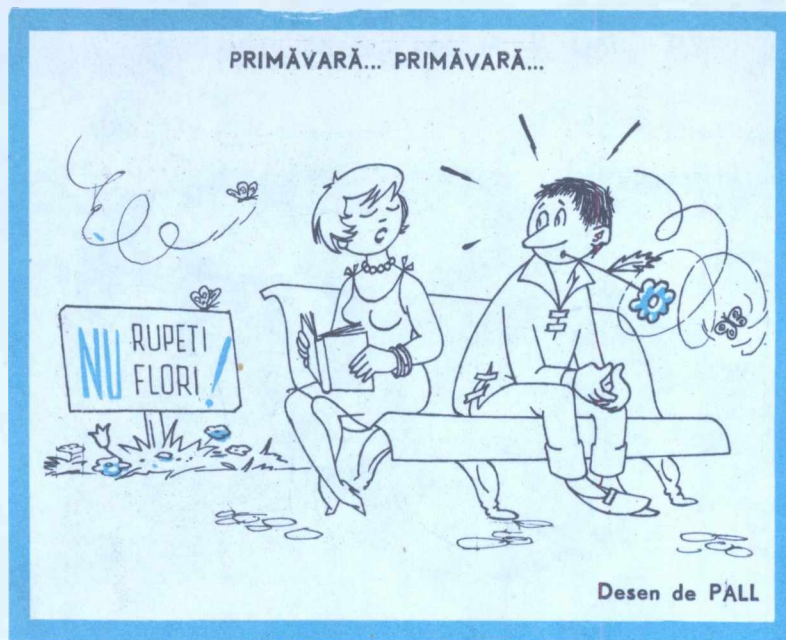

Intrarea unui imobil de pe str. Drumul Taberei a fost blocată cu tot felul de ambalaje de către unitatea „Alimentara“ nr. 143. Acest lucru provoacă nemulțumiri locatarilor.

*Dacă oii la masă
Ai nișel tapaj
Pînă intri-n casă
...Treci la ambalaj!*

-60 pe oră? Nu se poate! Logodnica mea ar muri de frică; poftim, întrebați-o...

- Domnișoară, aveți să-mi dați și mie ceva de citit?
- Da! Citiți pancarta asta!

SCURT SI...

(In această rubrică găsiți tot ce am scris în materialul de față)

Procentul buclucaș

Aproape totul pe lume poartă cite un număr. Omul, de pildă, poartă un anumit număr la pantofi, fiecare casă poartă cite un număr pe gard, autovehiculele poartă două numere, unul în față și unul în spate.

De asemenea, numere poartă și șarjele de oțel. Așa e regula. La Combinatul Siderurgic Hunedoara, șarja nr. 15389 de la Oțelăria Siemens-Martin I, elaborată de către brigada maistrului Drîngă Alexandru merită să fie discutată. Și iată de ce: uitînd să scadă procentul de mangan, oțelul din șarja 15389 nu a mai fiert în lingotiere în timpul turnării. Nemaștiind ce să se facă, maistrul Drîngă a dat din umeri. Acest lucru, însă, nu l-a ajutat prea mult pentru că în cele din urmă peste jumătate din șarjă a trebuit să fie rebutată după toate regulile ceremonialului tehnic folosit în asemenea triste ocazii, din fericire rare.

Asta înseamnă că cel care a spus că în probleme de oțel, cu manganul trebuie umblat cu atenție, a fost ori conștiincios, ori chimist.

În ultima clipă am aflat că ori de cite ori cineva îi amintește maistrului cele petrecute cu șarja, îl apucă o durere de cap... numărul 15389.

La microfon: „Radio Năruja”

Năruja este o comună din regiunea Galați despre care se pot spune multe vorbe frumoase. Despre Centrul de Radioficare local însă, nu se poate spune mai nimic. Cu toate acestea, voi încerca să spun cite ceva. În primul rînd că nu este respectat timpul destinat emisiunilor, și în al doilea rînd că studioul respectiv nu a fost încă înzestrat cu scaune, masă, discuri, precum și diferite alte accesorii strict necesare. Cauza pentru care în acest studio treburile se prezintă astfel trebuie să fie clarificată la fața locului, prin radio fiind mai dificil,

iar prin telefon imposibil, întrucît studioul, neavînd nici măcar o masă, chiar dacă ar deține un telefon, n-ar avea pe ce să-l așeze.

Credem că toate acestea s-au produs dintr-o omisiune și de aceea așteptăm o emisiune.

Nedumerire

I.I.S. „Mureșeni” e o fabrică din Tg. Mureș care produce siropuri, marmeladă, compoturi și gemuri. Această fabrică întâmpină însă serioase dificultăți din partea unuia dintre beneficiarii ei, I.C.R.A. Tg. Mureș. Beneficiarul respectiv nu a preluat decît o mică parte din marile comenzi, contractate în cursul anilor 1959—1960.

De aceea, o parte din produse au depășit termenul de garanție, o altă parte a trebuit să fie recondiționată, iar restul zace în magazine alături de acea parte care a depășit termenul de garanție și de cea care, după ce a fost recondiționată, s-a reîntors în magazie.

Aceasta fiind situația, la I.I.S. „Mureșeni” se găsește atît de multă marfă încît abia mai are loc să intre în magazie — magazinerul. De altfel, acesta a și declarat că dacă ar avea în plus două lădițe cu marmeladă sau gem ar fi nevoit să le depoziteze sub braț.

E și normal deci ca toți cei de la fabrica „Mureșeni” să se ntrebe dacă nu cumva beneficiarul lor, I.C.R.A. Tg. Mureș, s-a reprofilat și în loc să facă comerț, face greutăți. Pentru că așa cum se întâmplă acum, fabrica „Mureșeni” produce marmeladă și I.C.R.A. i-o face varză. Drept care cei de la „Mureșeni” gem.

Metamorfoza popicării

La întreprinderea Forestieră Turnu-Severin există o popicărie destinată, în mod firesc, jocului de popice. Acest fapt însă nu l-a împiedicat pe tovarășul Ciobotea Mihai — salariat al întreprinderii pomenite, și care domiciliază în in-

cinta aceleiași întreprinderi — să schimbe destinația popicării, transformînd-o în spațiu rezervat exclusiv pentru cei șase păuni și nu mai știu cite găini al căror mîndru proprietar este.

Așadar, actualmente bila nu mai poate fi aruncată, deoarece în loc să lovească popicele s-ar putea să izbească vreo pasăre, fapt care ar produce un grav accident avicol.

Și pentru că popicăria trebuie redată amatorilor de popice, credem că tovarășul Ciobotea le-ar putea cere sprijinul. Ei ar fi oricînd gata să-i rezolve găinile, și astfel ar rezolva-o și cu popicăria.

Soarta laptelui

La I.C.I.L. Simeria se află angajat un șofer pe nume Tat Ioan, care cum iese cu camioneta din curtea întreprinderii, ca să aducă lapte, în loc să gonească înspre centrul de colectare, invită pe platforma camionetei, prin viu grai, pe cetățenii întâlniți în drum. Astfel, camioneta se umple rapid cu pasageri, care sînt duși pînă la locul unde doresc să coboare. Datorită acestor curse gen „IRTA”, executate de șoferul I.C.I.L.-ului, laptele este adus cu foarte mare întîrziere, și lipsit din acest motiv de o parte din calitățile ce-i sînt proprii cînd e ridicat la vreme de la centrul de colectare. Nemaifiind deci chiar atît de proaspăt, laptele nu mai poate fi pasteurizat, ceea ce dăunează intereselor întreprinderii, dar nu și șoferului ei, care continuă netulburat să-și vadă de-ale lui cu volanul în mînă și cu ciubucul în buzunar.

Rezultă deci că între îndeletnicirile „extra-serviciu” ale lui Tat Ioan și calitatea laptelui, există o relație deosebit de strînsă și de regretabilă.

Pînă una alta, cum datorită acestui șofer laptele a ieșit bătut, e foarte posibil să ceară despăgubiri.

DAN MANOLESCU

- Unui tractorist codaș
- Cît o fi ziua de mare
- Leneviei i-este gazdă,
- Că, deși stă pe ogoare,
- Nu s-a dat încă pe brazdă.
- Unui vînzător necinstit
- Întotdeauna mă gîndesc
- La omul ăsta năvălit:
- Cu cît mai mulți inși îl „cinstesc”,
- Cu-atîta e mai necinstit.
- Unui teatru care modifică repertoriul fără a anunța din timp publicul
- De la teatru, cum se știe,
- Uneori faci calea-ntoarsă.
- Tu te duci la tragedie,
- Însă și se joacă-o farsă.
- V. D. Popa
- Unui șef care ține la aspectul lui tineresc
- Un tovarăș plin de vervă
- Și umor, mi-a declarat:
- — Șeful nostru se conservă
- Fiindcă-i veșnic afumat.

Nicolae Pasăre

- Unui pescar amator
- La pescuit cînd pleci întins,
- Eu îți urez, nené Grigore,
- Să prinzi, așa cum ai promis,
- Un somn grozav de șase ore!
- Dumitru Ivan Pitești
- EPITAF, unuia căruia îi plăcea să bea numai în regiunile viticole
- Tot „degustînd” prin podgorii
- S-a amețit pentru vecie
- Vai, numai este printre vii,
- El ce umbla din vie-n vie.
- Doina Danielescu
- EPITAF, unui mincinos
- Am aflat din întîmplare
- Că murise Minciunel...
- Faptului i-am dat crezare
- Că n-aflasem de la... el!

Sig. Horovitz

CUPRINZATOR

Dragă Urzico

URZICUȚO,

Frunzeni e un sat din regiunea Bacău și aparține de comuna Costișa. Are și școală. Are și cămin cultural. Dacă școala poate fi folosită în cele mai bune condițiuni, căminul însă nu poate fi folosit în nici un fel. Și asta pentru că se află instalat chiar în incinta școlii, unde fiind școală e greu să mai fie și cămin.

Așa că, deși au cămin, localnicii nu se pot bucura de el decât numai atunci când iau vacanță elevii și când clasele în care se găsește căminul respectiv, devenind libere, pot fi folosite drept cămin. Cam complicat, dar asta-i situația, din păcate și din cauza acelor care nu se străduiesc să găsească pentru căminul cultural un sediu propriu.

O altă chestiune: e vorba de radio-ul căminului. Acest aparat este defect și în prezent se află la bibliotecă, în repaus, deși normal ar fi fost să se afle la reparat.

Eu, Urzicuțo, când ți-am scris aceste probleme am pus mult suflet. Tu, pentru a le rezolva, pune puțin umărul.

Pintilie Virginica
str. 1 Mai, nr. 108
Buhuși

DRAGĂ URZICO,

Nu demult m-am mutat într-o casă situată în Piața Mihai Viteazul, nr. 36. Înainte ca această clădire să fi devenit locuință, ea a fost garaj și atelier IRTA. Supusă însă unor transformări radicale, în locul garajului și atelierului respectiv au apărut 10 apartamente. Bun! Numai că există un neajuns. Materialul lemnos destinat dușmelelor a fost montat fiind încă umed. Din această cauză, pardoseala pe care actualmente calc — fie de unul singur, fie deodată cu ceilalți membri ai familiei — s-a ondulat de-a binelea. Când umblu prin odaie, am impresia că mă aflu cu barca pe valuri și nu acasă în papuci. Când înaintez, când sui, când cobor. Ca pe mare, când e un pic agitată.

Sper că I.G.O. Făgăraș va reuși să „liniștească” valurile de pe pardoseala camerei

mele, de urgență, că doar se știe că „ce e val, ca valul trece”... mai ales când e de lemn și poate fi dat la rindea...

Grosu Ion
Piața Mihai Viteazul
nr. 36, Făgăraș

URZICO,

Vrem să-ți spunem ce s-a întâmplat la noi, la cooperativa din Panciu. Președintele cooperativei, Stratula Iordache, era un om deosebit de activ. Nu era zi în care să nu-și pună deoparte diferite mărfuri, nu era zi în care să nu trimită acasă la dînsul aceste mărfuri, cu femeia de serviciu de la cooperativă, nu era zi să nu comită cîte o neregulă, nu era zi în care să nu se comporte urt cu subalternii și în sfîrșit etc. etc.

Dar într-o zi a aflat U.R.C.C.-ul Focșani de „eforturile” în muncă ale lui Stratula și atunci, dînd dovadă de o înțelegere binevenită a dispus ca susnumitul să plece acasă odată și... pentru totdeauna, în locul lui fiind instalat un alt tovarăș.

Acum, abia, de cînd „activitatea” lui Stratula Iordache stă-n loc, cooperativa merge înainte...

Un grup de cooperatori
Panciu

URZICO DRAGĂ,

În comuna Turdaș (raionul Orăștie) există o circumscripție sanitară la care lucrează doctorul Urdea Ovidiu. Acesta are un fel aparte de a se îngriji de sănătatea localnicilor. La serviciu vine cu întîrziere, în schimb deplasările pe teren le face în mod sporadic. E drept că față de bolnavi nu are o atitudine corespunzătoare, dar nici nu se poate spune că-i cineva mulțumit de dînsul.

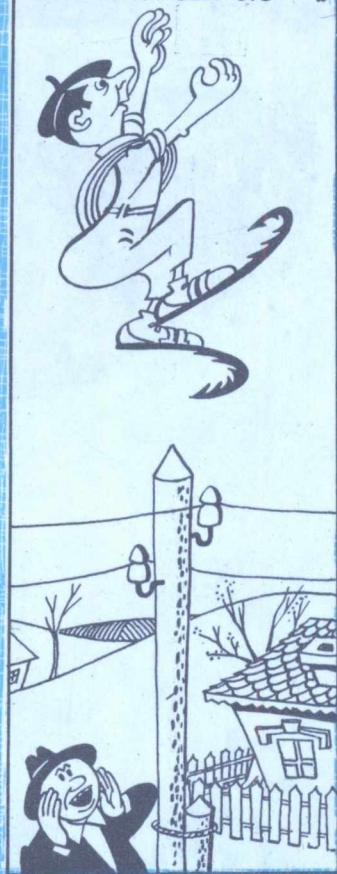
Și pentru că sînt atîtea dovezi că doctorul Urdea suferă de delăsare profesională acută, n-ar fi rău ca organele raionale să facă bine să-l vindece de asemenea nărav.

Nefiind, bănuiesc, nărav din' fire, are garantat lecuire.

Vlaicu Constantin
com. Băcălnți
raion Orăștie

LINIORUL DISTRAT

Desen de Al. CLENCIU

— Oprește-te, Nae, că s-a terminat... stîlpul!

CIOARA și antena de televizor

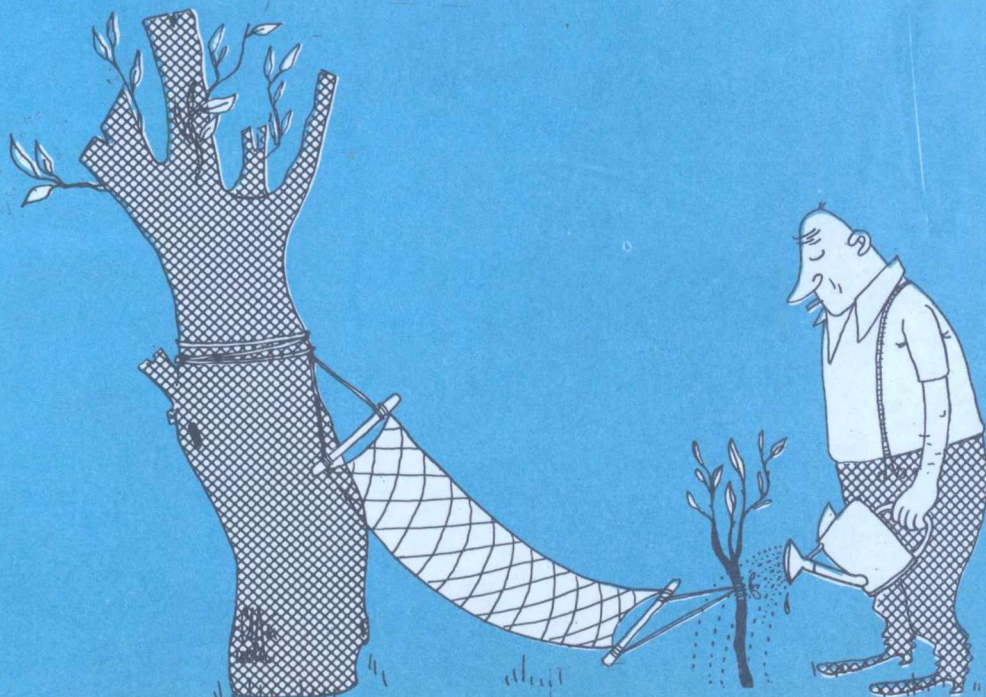
În sat sînt hornurile toate
Azi moarte de curiozitate:
Nu mai văzuseră-n decor
Antenă de televizor!
Ce-i sirma-aceasta-mbirligată
În vîrfurile casei cocoțată?
Electricianul meșteri
La ea aproape-ntreaga zi.

O fi ce-o fi,
Dar în ce scop
Au pus-o aci?
Întreabă-un plop.

Răspunsul îl dădu îndată
O cioară hidă și-ngimfată
Pe ling'-antena cum trecea:
Cu ce alt scop s-ar mai putea
Decît ca să m-azez pe ea!
E craaca mea! E craaca mea!

DIM. RACHICI

OPTIMISTUL

Desen de N. CLAUDIU

urzica

REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25. Telefoane:

Secretariat 15.38.56; Secția scrisori 14.60.34;

Secretariat de redacție 14.28.15; Interurban 27

TIPARUL EXECUTAT LA COMBINATUL POLIGRAFIC
CASA ȘCINTEII „I. V. STALIN” — BUCUREȘTI

ÎN OCCIDENT ȘOMAJUL
E ÎN CONTINUĂ CREȘTERE

— În sfârșit, iată un domeniu în
care la noi nu există stagnare!